

ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

เฟิ่งเฉาเหวินวางทำสุ่มไม่สะทกสะท้าน

เอนหลังอยู่บนเตียงมังกร

ถือหนังสืออ่าน

—หลานยายเฉ่า

ถ้าไม่จงรักภักดีกับข้า ก็จงตายซะ

《不侍寝？死了！》

จัดพิมพ์โดย

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

《不侍寝？死了！》

Original story and characters created and copyright © 蓝艾草 Lan Ai Cao
Thai editon rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2568
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบฉบับกึ่งเสียง ตีพิมพ์ซ้ำ
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต
พิมพ์ครั้งแรก กุมภาพันธ์ 2563

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

หลานอ้ายเจ้า.

ถ้าไม่จงรักภักดีกับข้า ก็จงตายซะ / หลานอ้ายเจ้า: เขียน: เสี่ยวเจินจู: แปล จาก
不侍寝？死了！— กรุงเทพฯ: อรุณ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2563.
(6), 494 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 387)

1. นวนิยายจีน. I. เสี่ยวเจินจู, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ๗4๓6

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-3423-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ธาริน อุทกพันธ์ ปัญจวงโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตภักดิ์
ที่ปรึกษาฝ่ายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิสร จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล

บรรณาธิการ ชนาภรณ์ วังวิบูลย์ • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมดดาต
คอมพิวเตอร์ จิรณทัย คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง

แยกสีและพิมพ์ที่

สายรุ้งโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย

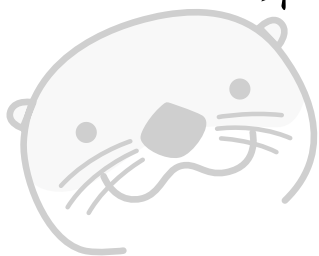
บริษัทอมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 Homepage: <http://www.nain.com>

ราคา 395 บาท

ถ้าไม่จงรักภักดีกับข้า ก็จงตายซะ

不侍寝？砍了！

蓝艾草

หลานยายดำ

เพียน

เสี่ยวจินจู

แปา

สำนักพิมพ์อรุณ
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

เข้าปีใหม่แบบไม่เครียด ไม่หน่วง อรุณขอประเดิมเรื่องแรกด้วยอะไรที่ครบรสในเล่มเดียว ทั้งฮา หวาน สะเทือนใจพอน่ารักๆ และจบอย่างอึ้งเอมใจ กับเรื่อง *ถ้าไม่จงรักภักดีกับข้า ก็จงตายซะ* เรื่องนี้เป็นอีกเรื่องที่อรุณเชียร์มากๆ สำหรับคนที่ยังประทับใจความฮาที่คล้ายแนว *ปิดแผ่นฟ้า* *ทูปรูพี* เล่มนี้ก็ไม่แพ้กัน (หรืออาจจะมากกว่า) หรือคนที่ชอบแนวที่มีความกลมกล่อมกำลังดีในหนึ่งเล่ม ไม่เบาเกินไป และไม่หนักเกินไป เล่มนี้จะไม่ทำให้ผิดหวัง ที่สำคัญคือการผูกเรื่องที่ค่อนข้างแปลกใหม่ดำเนินเรื่องด้วยความบันเทิง แม้จะปูฉากด้วยเรื่องของ การแย่งชิงดินแดน และการแก่งแย่งอำนาจในราชสำนัก แต่รับรองว่าไม่น่าเบื่อเลย เอาเป็นว่าแค่เปิดไปตั้งแต่หน้าแรกๆ ทุกคนก็จะพอสัมผัสได้ถึงทั้งหมดที่ว่ามาแล้วจะชักช้าอยู่ทำไม ไปอ่านกันเลยดีกว่า ขอให้เพลิดเพลินค่ะ

สำนักพิมพ์อรุณ

กุมภาพันธ์ 2563

ທດສະວັດ

ព័ត៌មាន

“ไปวันนี้ไม่เห็นเจ้าแทะดินหมูฉาบน้ำผึ้ง ห้องเครื่อง
ไม่ได้ทำหรือ”

“หม่อมฉันตั้งใจว่าจะรอให้ฝ่าบาทเสด็จไปหาหรือราชการ
เสียก่อน ค่อยเอาออกมาแทะ จะได้ไม่ถูกพระองค์ตีชิงตามไฟ”

เขาดึงมือข้า เอานิ้วมือข้ามาขบที่ละนิ้ว ราวกับแทะ
ดินหมู ทั้งรอยฟันลึกเอาไว้ “เจ้ากลัวเราจะกินดินหมูของเจ้า
หรือ”

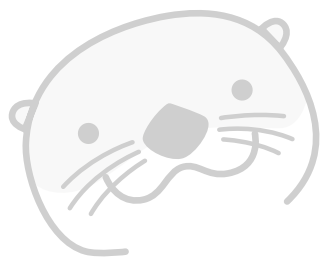
ข้าเห็นท่าทางตะกละของเขา กลัวเขาจะอดใจไม่ไหว
เอานิ้วมือข้าไปแทะเป็นดินหมูจนขาด จึงรีบตะกายออกจาก
อ้อมแขนเขา ดิ่งโถไปใหญ่ที่ซุกกลี้อยู่ในเตียงมังกรออกมา
กอดไว้ ช่มความปวดใจเย็นมาตรงหน้าเขา

เขาประหลาดใจ “นี่อะไร”

“ดินหมูฉาบน้ำผึ้งเพคะ” จริงๆ แล้วข้าไม่อยากจะตอบ
แม้แต่นิดเดียว

เขาเปิดฝ่ามือออก เห็นที่กำนิ้วมีดินหมูซ่อนอยู่ ก็ทั้งฉิว
ทั้งขัน ชี้น้ำข้า

“เจ้าอดอยากปากแห้งมากหรือ ถึงกับกลัซุกของแบบนี้
ไว้บนเตียงมังกร”

ကလေးဂျာနယ်

1

ได้พบสหายเก่าที่เป็นศัตรู

จุดเริ่มต้น ของเรื่องราวแท้จริงแล้วเป็นเช่นนี้ เลี้ยวหวงบ้านเข้าไป
ขโมยน้องไก่ของผู้เฒ่าคนหนึ่ง สุดท้ายเข้าต้องถูกจับเข้าคุก
เฮ้อ! แนนอนว่าเรื่องราวมีความซับซ้อนมากกว่านั้น
เจ้าของน้องไก่ไม่ยอมรามือ ต้องการให้เลี้ยวหวงของบ้านข้าชดใช้
ให้เขาด้วยขาของตัวเองข้างหนึ่ง
...ขอกล่าวให้เข้าใจก่อนว่า เลี้ยวหวงของบ้านข้ามันมิใช่สุนัข แต่
เป็นคน

น้องไก่อกับขาคนจะเอามาเทียบกันได้อย่างไรเล่า
เจ้าของน้องไก่อมิใช่เอาเปรียบกันเกินไปหรอกหรือ ใจดำเกินไปแล้ว!
เห็นชัดว่าเจ้าของน้องไก่อไม่รู้เรื่องนี้ด้วย เขาเป็นชายวัยกลางคน
รูปร่างอ้วนท้วม พุงโตเป็นกระbung ดูแล้วคล้ายคนอายุครุฑเจ็ดแปดเดือน
ที่ใกล้คลอดเต็มแก่ เขาเอามือลูบเคราหนูใต้คางพลางโคลงศีรษะไปมา
“น้ำดินไม่เอื้อก่อเกิดคนแล้ว¹ ต้องส่งตัวไปให้นายอำเภอไต่สวน”

ข้ากลอกตามองฟ้าอย่างเหยียดหยัน หากเป็นเมื่อสามปีก่อน บิดา
คงก้าวขึ้นหน้าไปกระทืบเจ้าคนพุงเนาไส้ทะลุ² นี้ไปแล้ว แม้ว่าเจ้าคนถ่อยนี้

¹ เป็นการเปรียบเปรยว่า สภาพแวดล้อมที่ไม่ดี ส่งผลให้คนเป็นคนไม่ดีได้

² เป็นการเปรียบเปรยถึงคนที่มีความคิดจิตใจไม่ดี (ทัศนะของคนจีนสมัยโบราณเชื่อว่า
ใจนั้นอยู่ที่ท้อง ดังนั้นเมื่อพูดถึงความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ต่างๆ จึงมักเชื่อมโยงกับคำที่เกี่ยวข้องกับ
“ใจ” และ “ท้อง”)

จะวางทำเป็นวิญญูชนมีการศึกษา แต่ใครๆต่างรู้ว่าเขามันเป็นนักเลงหัวไม้ที่ส่งน้องสาวแท้ๆของตัวเองไปเป็นอนุของนายอำเภอ จึงได้วางอำนาจบาตรใหญ่เช่นทุกวันนี้

หากสืบสาวย้อนความไปแล้วละก็ บิดาต่างหากที่เป็นชาวเมืองหลวงขนานแท้แต่ดั้งเดิม ส่วนเขาเป็นไอ้คนชั่วช้าโหดมาในที่เสื่อมทราม! มาจากที่เสื่อมทรามทั้งกำพืด!

น่าเสียดายที่เสี่ยวหวงนั้นไม่เอาไหน ถูกพี่ชายของเมียนายอำเภอสั่งบ่าวโจทโถมตี เขากลับเอาแต่กุมหัว ก้มหน้ายอมรับชะตากรรม ปากก็ยักคาน่องโก๋ไว้ไม่ยอมปล่อย ร้องครางอื้อๆ ข้าได้ยินชัดว่า “เสี่ยวอ๊... ช่วยด้วย!”

ช่วงเวลาที่เห็นเหตุการณ์นั้น หัวใจข้าปวดร้าวอย่างที่สุด เดิมข้าควรตำทลั๊กยกใหญ่ แล้วลับมือข้างที่ขโมยน้องโก๋ของเสี่ยวหวงทิ้ง จากนั้นก็เตะเขาแรงๆหลายๆ ทีให้ล้มกลิ้ง ชัดให้กลายเป็นหัวหมู³ ให้จำไม่ได้ แม้กระทั่งบุพการีไปเลย

หากเป็นเมื่อสามปีก่อน ท่ามกลางอาหารกว่าหนึ่งร้อยแปดอย่างในวังต้าเจิน เสี่ยวหวงที่จงหองช่างเลือกไม่ยอมลงตะเกียบง่าย ๆ จะล่วงรู้ว่าอนาคตต้องตกอับเยี่ยงวันนี้ ไม่รู้ว่าจะเห็นคุณค่าของชีวิตอันแสนสุขสบายที่ผ่านมานั้นหรือไม่

ดังนั้นเสี่ยวหวงแท้จริงแล้วก็คือหวงตื้นน้อยสกุลลิน

เขามีชีวิตอยู่รอดมาได้ อย่างน่าอัศจรรย์เหมือนอย่างจักรพรรดิจิ้นฮุยตี้ ในประวัติศาสตร์ผู้คนที่เป็นผู้กล่าวหาว่า “ในเมื่อราษฎรไม่มีข้าวกินอิ่มท้อง โยจึงไม่กินเนื้อเล่า!”⁴

ในใจข้ากำลังสาปแช่งกันดาเขาด้วยความเป็นเดือดเป็นแค้น ใครใช้

³ “จูโถว” ในภาษาจีน เป็นคำตำว่าโง่งง

⁴ คำกล่าวของจักรพรรดิจิ้นฮุยตี้ (ค.ศ. 259 - 307) ในระหว่างประชุมขุนนางครั้งหนึ่ง ได้รับรายงานเรื่องฝนแล้ง พืชผลทางการเกษตรไม่สามารถเพาะปลูกได้ ราษฎรเดือดร้อนไม่มีข้าวกิน จิ้นฮุยตี้จึงแสดงพระปรีชาด้วยคำกล่าวนี้ แสดงให้เห็นถึงความไม่เข้าใจในทุกข์ยากของราษฎร และเป็นที่เล่าขานกันต่อมาจนพระองค์ได้รับสมญาว่า จักรพรรดิผู้โหดเหี้ยมบาปบุญญาแห่งแผ่นดิน

ให้เจ้าโง่งง ตะกละกิน ใครใช้ให้เจ้าลักขโมย ใครใช้ให้เจ้ารังเกียจอาหาร
ที่ข้าทำว่าไม่ถูกปาก...กรรมตามสนองแล้ว! หากเจ้ารู้ว่าจะต้องตกอับ
มีสภาพเช่นวันนี้ ครั้นนั้นไยต้องลำบากพวคมหาเด็กลงนากันลคอยพูด
คอยเตือนจนปากเปื่อยปากแฉะให้กินข้าวด้วยเล่า แต่ขณะเดียวกันก็ลุย
ขึ้นหน้า ถีบว่าพวกนั้นไปคนละหนึ่งฝ่าเท้าจนล้มลง

วันนี้ที่บ้านแม่ของพี่เมียนายอำเภอจัดงานฉลองวันเกิดครบรอบ
ห้าสิบปี เจ้าพี่เมียคนนี้แม้จะพาลูกเมียไปอยู่ในเมืองหลายปี แต่แม่ชรา
ของเขากลับอยากใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างสงบเรียบง่ายที่บ้านเกิด แต่ไหนแต่ไร
ไม่เคยจากบ้านย้ายถิ่นไปไหนเลย

อาจเพราะความเสนาหามีต่ออนุภรรยา นายอำเภอจึงถึงกับออกทุน
สร้างบ้านที่แข็งแรงมั่นคงด้วยอิฐครามกระเบื้องขาวให้แก่แม่เฒ่าที่บ้านเกิด
แห่งนี้ ช่างประจวบเหมาะที่อยู่ห่างจากกระท่อมที่ข้ากับเสี่ยวหวงใช้ซุกหัวนอน
ประมาณสามจั้ง⁵

วันนี้ทิศทางลมเหมาะเจาะ ขณะที่ข้ากำลังยกจานผัดผักที่ผัดใหม่
มาวางบนโต๊ะ พลันได้กลิ่นหอมของเนื้อโซยเข้ามารูโหว่ที่มีอยู่เต็ม
ผนังบ้านทั้งสี่ด้าน พอเสี่ยวหวงได้กลิ่นก็รีบวิ่งออกจากบ้านตามกลิ่นนั้นไป
ทันที...

ข้าพ้ยข้าวที่หุงสุกๆ ดิบๆ ไม่ก็คำอย่างเคื่องๆ แล้วค่อยวิ่งตามออกไป
ตอนนั้นเสี่ยวหวงก็ลงมือไปเรียบร้อยแล้ว กลายเป็นสถานการณ์เช่นที่เห็น
ในตอนนี้

ช่วงสองปีมานี้พี่เมียนายอำเภอนับได้ว่ามีหน้ามีตาในเมืองนี้พอสมควร
คงไม่เคยพบเจอเรื่องไม่เป็นเรื่องเช่นนี้มาก่อน เห็นข้าถีบว่าไพร่เจ็ดแปดคน
ล้มลงอย่างคล่องแคล่ว ใบหน้าอ้วนฉุก็โมโหจนแดงเป็นสีตับหมู เหมือนคน
ที่กำลังรืนเริงยีนดื้ออย่างยิ่ง แต่คำพูดที่ออกจากปากช่างไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย

“ไปเอาตัวคนในบ้านออกมาให้หมด วันนี้หากข้าจับเจ้าคนต่างถิ่น
สองคนนี้ไปเข้าคุกที่ว่าการไม่ได้ ก็เตรียมเชียนแซ่เหอของข้ากลับหัวได้เลย!”

⁵ 1 จั้ง เท่ากับประมาณ 3.30 เมตร

ที่แท้เจ้าพี่เมียนี่แซ่เหอ

ข้ากำลังคิดว่าอักษร “เหอ” เมื่อเขียนกลับหัวแล้วจะมีหน้าตาเช่นใด พลองสู้กับพวกบ่าวไพร่ที่ถือทั้งไม้พลองทั้งมีดดาบพุ่งเข้ามาหาด้วยมือเปล่าไปด้วย อันที่จริงแล้วนี่ก็ไม่มีอะไรมาก นึกถึงสมัยก่อนที่ข้าเผชิญมาในสนามรบไม่ใช่แค่พวกต๋อยตีมั่วซั่วไม่กี่คนนี่ ยังใช้แค่ทวนยาวเล่มเดียวก็...เฮอะ วีรบุรุษไม่คุยโวถึงวีรกรรมหัวหาญในอดีตของตนเองหรอก พลามมาเสียไกล

ความจริงแล้วก็ควรโทษข้า วันนี้ออกไปข้างนอกไม่รู้จักดูฤกษ์ยามเสียก่อน...ยากจนขนาดเงินจะกินข้าวยังไม่มี ที่ไหนจะมีเงินไปซื้อปฏิทินหวงลี^๖ กันเล่า...

ขณะที่ข้ากำลังต๋อยต๋อยงัดดิลมอยู่นั่นเอง ข้างหูก็ได้ยินเสียงหวีดหวิวเสียดอากาศลอยมา ข้าเบี่ยงหลบตามสัญชาตญาณทันที มองไปตามเสียงของลูกธนู ช่วงขณะนั้นวิญญาณราวกับหลุดออกจากร่าง ได้แต่ยืนที่มที่อยู่กับที่

ลูกธนูดอกที่สองยิงตามมาติดๆ ข้ารู้สึกถึงแรงที่พุ่งปะทะเข้ามาเฉียดผ่านศีรษะไป ผ้าผูกผมร่วงหล่นลงมา เส้นผมสยายหลุดลุ่ย เสี้ยวหวงร้องเสียงแหลมด้วยความตระหนก “เสี้ยวอี...” เลือดอุ่นๆ ไหลลงมาจากใบหน้า ปกคลุมดวงตาสุนัขที่แทบอยากจะให้มันบอดไปเสียคุณนี่ของข้า

คนที่ยิงธนูใส่ข้าก้าวยาวๆ ออกมา ท่าทางเหมือนกับเมื่อหลายปีก่อน ที่เคยทำให้หัวใจของข้าหวั่นไหว โดดเด่นเป็นสง่า งามอาจผ่าเผย

ข้ายืนจังจั่ง ยกมือขึ้นลูบหน้าเหี่ยวๆ หยาบกร้านของตนเอง โดยไม่รู้ตัว การชดใช้กรรมตลอดสามปีที่ผ่านมามีทำให้ข้าดูขรลงมากไม่ผิดจากที่ข้าคิดไว้

พานพบสหายเก่าอีกครั้ง กลับยังรู้สึกกระอักกระอ่วนใจ

ตั้งแต่เล็กท่านพ่อก็ให้ข้าแต่งตัวปลอมเป็นชาย บอกว่าเป็นผลดีแก่

^๖ “หวงลี” หรือ “เหล้าหวงลี” หรือ “วันเหนียนลี” คือปฏิทินหมื่นปีที่คำนวณโดยระบบจันทรคติจีน

ตัวข้า เพื่อหลีกเลี่ยงภัยในช่วงกลียุคที่ทำให้ข้าต้องตกเป็นเหยื่อของการ
สมรสงครามการเมือง หว่าไม่ได้คิดที่จะเลี้ยงดูบุตรสาวให้กลายเป็นบุรุษหยาบ
กระด้าง แต่เนื่องจากบ้านเมืองล่มสลาย ครอบครัวพังพินาศ เกิดการผลัด
แผ่นดิน ความเป็นอยู่ลำบากยากแค้น ต้องใช้ชีวิตตระหนกระเหิน ข้าในวันนี้
กลายเป็นบุรุษหยาบกระด้างที่ตกอับสิ้นหวังเกินกว่าที่ท่านพ่อจะคาดคิด
เสียอีก ข้ารู้สึกผิดต่อท่านพ่อจริงๆ!

พวกบ่าวไพร่ลึบกว่าคนที่ยืนอยู่ข้างหลังข้าฉวยโอกาสนี้ฟาดข้าด้วย
ไม้พลองทันที หมายถึงข้าล้มลงกับพื้น ข้าชวนเซเล็กน้อยก่อนจะ
ล้มลงบนพื้นโคลน ใบหน้าครึ่งซีกแนบติดกับโคลนเย็นเยียบ สภาพข้าง
น่าอดสู ในสายตามองเห็นรองเท้าหนังกางฉิมมือประณีตคู่หนึ่งค่อยๆ เดิน
ไถลเข้ามา

เมื่อก่อนเท้าของข้าก็เคยสวมรองเท้าฝีมือประณีตแบบนี้เช่นกัน
ทว่าวันนี้ที่เท้าข้าสวมใส่อยู่นั้นเป็นเพียงรองเท้าฟาง ยามเตะคนช่างไร้กาลัง
ไม่แปลกที่ข้าจะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

ชายผู้นั้นเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าแล้วค้อมตัวลง แกว่งตาเคร่งขรึม
แปรเปลี่ยนไปมา ทว่าสุดท้ายก็ยัดตัวขึ้น เอ่ยอย่างไม่ใส่ใจว่า “นายอำเภออยู่
คนผู้นี้เป็นนักโทษสำคัญที่เบื้องบนต้องการตัว คุณตัวกลับไปที่เรือนจำ
เผื่อคุณอย่างแน่นหนา ห้ามให้ตายเด็ดขาด”

ที่ด้านหลังเขามีชายผมสีดอกเลาเดินตามมาติดๆ พุงหลวมล้น
ออกมายิ่งกว่าไอ้พี่เมียแซ่เหอเป็นเท่าตัว เขาก็คือนายอำเภออยู่ เขาก้าว
ขึ้นหน้ามาอย่างพิบอบพิเทา พุดจาประจบสอพลอว่า “ขอรับ ได้เท้า ขุนนาง
ผู้น้อยจะสั่งการให้คนคุมตัวเขาไป”

ได้ยินว่าแผ่นดินต่ำฉิบในเวลานี้สงบร่มเย็น ขุนนางท้องถิ่นปกครอง
ได้ดี เจริญรุ่งเรือง เจ้าคนที่ทั้งแก่ทั้งอ่อนทั้งโง่เง่าเช่นนี้ นึกไม่ถึงว่ายังเป็น
ขุนนางได้ด้วย? ข้าสำคัญไปว่าลูกน้องของคนผู้นั้นไม่ควรจะมีลักษณะโง่เขลา
เบาปัญญาเช่นนี้

เห็นชัดว่าโลกนี้ช่างยากคาดเดานัก!

ข้าถูกเจ้าหน้าที่ทางการสองคนรวบแขนข้างละคน หิ้วปีกขึ้นมาอย่าง

ไ้ความเกรงใจ ขณะที่เดินโซเซไปได้สองก้าว เสี่ยวหวงเอากะตุ๊กไก่ที่ทะ
จนเกลี้ยงในมือเสียแล้วเสียอีกแล้วโยนทิ้งไปอย่างเสียไม่ได้ จากนั้นก็โ
เข้ามาด้วยมือมันๆทั้งสองข้าง คว่ำเสียเข้าไว้แน่น พลังตะโกนลั่น “ห้าม
เอาเสียว้อไป! เอาเขาไปแล้วใครจะทำอาหารให้ข้ากินล่ะ”

...ข้ารู้สึกเสียใจอย่างสุดซึ้งที่ตอนหนีออกจากวังต้าเจินได้ต่อสู้สุดกำลัง
เพื่อพาตัวเขาออกมา

ข้าอยู่ที่นี้ต้องวิวาทต่อยตีกับผู้คนเพราะเรื่องน้องไก่อ่อนเดียว เจ้าเด็กนี้
กลับทะนงไ้การต่อสู้ แม้แต่ความคิดที่จะช่วยสักนิดก็ยังไม่มี

คนผู้นั้นพิศมองเสี่ยวหวงครู่หนึ่ง ในที่สุดก็นึกออก ยิ้มบางๆเอ่ยว่า
“ที่แท้ก็ฝ่าบาทนี่เอง พวกกระหม่อมคิดว่าฝ่าบาทสวรรคตท่ามกลางกองเพลิง
ที่ลุกไหม้พระราชวังแคว้นเจินแล้วเสียอีก”

ยามที่เขายิ้ม ดวงตาอ่อนโยนเป็นประกายดูนั้นช่างงดงามยิ่งนัก
คล้ายกำลังมองดูน้องชายแท้ๆของตนเองด้วยความรักใคร่เอ็นดู

ความจริงก็ไม่ควรโทษที่เขาจำไม่ได้ แต่ไหนแต่ไรเขามีความสามารถ
ในการจดจำสิ่งต่าง ๆ ที่ผ่านตาได้อย่างแม่นยำ ลำคัญคือคนที่ข้าเลี้ยงไว้
ดูไม่ค่อยเหมาะสมฐานะสักเท่าใด เด็กที่อ้วนขาวคนหนึ่งถูกเลี้ยงจนพอม
กะหรงอดอยากซิดเซียว พอได้กลิ่นเนื้อก็ตาลุกวาว คบคุมตัวเองไม่ได้
ประกอบกับเสื้อผ้าที่ขาดกระรุ่งกระรัง ไม่ว่าคิดอย่างไรก็คิดไม่ออกเลยว่านี่
จะเคยเป็นโอรสสวรรค์หนุ่มผู้นั่งบนบัลลังก์มังกรอันสูงส่งแห่งวังต้าเจิน

เสี่ยวหวงได้ยินเช่นนี้ก็ประเมนมองอีกฝ่ายอย่างละเอียด ผ่านไป
ครู่ใหญ่ก็เอ่ยด้วยความตื่นเต็นยินดี “เป็นพี่ชายบ้านอัคมหาเสนาบดี!
พี่เยียนผิงบ้านอัคมหาเสนาบดี!”

ข้ายังขายหน้าจนอยากตายนัก

ไ้เจ้าถึงได้ซื้อบื้อแสดงทำยินดี รวกับว่าเจอสหายเก่าผู้นี้แล้วจะช่วย
เจ้าจากเคราะห์ภัยได้

สุดท้ายทั้งข้าและเสี่ยวหวงก็ต้องเข้าคุกทั้งคู่

ในอำเภอเล็ก ๆ ห้องซังซ้าง ๆ แออัดยัดเยียดมาก มีเพียงเราสองคนที่ได้อยู่ห้องซังเดียว สามารถนั่งมองหน้ากันไปมาผ่านห้องซังได้ แม้ห้องซังจะเหม็นเหมือนกัน แต่ก็เห็นได้ว่าเป็นการปฏิบัติต่อนักโทษชั้นสูงในเรือนจำแล้ว

เมื่อก่อนเสียวหวงจุกจิกทั้งเรื่องกินอยู่สวมใส่และที่หลับที่นอน แต่ช่วงสามปีมานี้ถูกข้าเปลี่ยนแปลงแก้ไขอย่างเข้มงวด จนเขาคุ่นเคยและปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ได้อย่างง่ายดาย เขาแทบจะไม่ได้อีกครั้ง ดูเหมือนจะไม่ค่อยหิวแล้ว จากนั้นก็ล้มตัวลงนอนบนกองหญ้าแห้งในห้องซัง ลักพักก็กรนเสียงดังสนั่นหวั่นไหวเหมือนภูเขาล่ม จนแม่แต่หนูที่เข้ามาหาอาหารในห้องซังตอนกลางคืนยังตกใจเพราะเสียงกรนของเขา จนต้องวิ่งอ้อมไป

นำสารทรวงที่ว่างเปล่าของข้า หิวจนนอนไม่หลับ แผลที่ศีรษะมีทหารเอาผ้ามาพันให้ลวก ๆ แล้ว แต่หญ้าแห้งที่รองอยู่ใต้ร่างนั้นมีกลิ่นแปลก ๆ บอกไม่ถูก ข้าได้แต่เอามือบีบจมูกด้วยความโศกเศร้าอาดูร หวนนึกถึงอดีต เมื่อก่อนท่านพ่อเคยคาดหวังว่าข้าจะสามารถยืนอยู่ในห้องพระโรงช่วยบริหารบ้านเมืองได้ คาดไม่ถึงว่าวันนี้กลับต้องมาขึ้นโรงขึ้นศาล ถูกจองจำอยู่ในคุก

ขณะที่กำลังคิดถึงอาหารมากมายบนโต๊ะอาหารที่บ้านเมื่อสามปีก่อนอย่างขมขื่น ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาไกล ๆ ค่อย ๆ ใกล้เข้ามาตามทางเดินปูหิน

คนผู้นั้นเดินเข้ามาใกล้ ขำร้องเรียกติด ๆ กันด้วยความยินดีอย่างที่สุด “แม่ทัพเยียน แม่ทัพเยียน หิวจะตายอยู่แล้ว รีบไปหาอะไรมาให้กินหน่อย ถ้าข้าหิวตายไปแล้ว ก็จะไม่รายงานลาบากนะ”

ฝีเท้าที่กำลังก้าวมาช้าลง เห็นชัดว่าไม่เข้าใจความปรารถนาอันต่ำต้อยด้อยค่าของข้าเลย ยิ่งไม่อาจเข้าใจว่าความอยากที่พวยพุ่งขึ้นมาอย่างรุนแรงของข้านี้มาจากที่ใด ได้แต่ใช้ดวงตาสีกล้ำจ้องมองมาที่ข้าครู่ใหญ่ อาจกำลังคิดว่าข้าหมดหนทางเยียวยาแล้วจริง ๆ ก่อนจะตำหนิด้วยสีหน้าเย็นชา “อานอ๋ เจ้านี้ไม่รู้รู้จักใช้สมองคิดบ้างหรือ” บั่นสีหน้าใส่ข้าอย่างที่เขาเคยชิน

ข้ามองกลับด้วยความงุนงง “กินก็ไม่มีให้กิน ทิวจนจะตายอยู่แล้ว
จะเอาสมองไว้ทำประโยชน์อะไร”

สีหน้าเขาฉายแววเหยียดหยาม สายตาเหมือนเวลาที่ข้ามองเจ้าชื้อบื้อ
เลี้ยวทวงนั้นไม่มีผิด แต่เพราะเลี้ยวทวงไม่เข้าใจความหมายของสายตาเช่นนี้
เมื่อก่อนยามที่ข้าใช้สายตาแบบนี้มองเขา เขามักจะพุ่งเข้าใส่ด้วยความ
ดีอกดีใจ เอน้ำลายมาเปื้อนเต็มหน้าข้าโดยไม่สนว่าข้าจะเดือดดาลแค่ไหน
แสดงความยินดีจากใจจริง ความรักใคร่ฉันมิตร และความเชื่อซาโง่งเงา
อย่างที่สุดออกมา “เลี้ยวอ้อ ข้ารู้ว่าเจ้าดีที่สุดเลย!”

ข้าเช็ดน้ำลายบนใบหน้าด้วยความรังเกียจ “กระหม่อมมีอะไรดี”
ทั้งที่รู้ว่าจริง ๆ แล้วแต่ไหนแต่ไรเขาไม่ฉลาดพูดเท่าใดนัก ปกติก็
ไม่รู้ว่าควรพูดอะไร แต่กลับต้องถูกเขาเอาเปรียบทั้งที่ยังหงุดหงิด

ดวงตาทั้งคู่ของเขาทอประกาย ชูขึ้นขึ้นมาับทีละนิ้ว ๆ “ถ้าไม่มีเลี้ยวอ้อ
การบ้านที่ไทฟู⁷สั่ง ข้าก็คงไม่มีทางทำเสร็จ ถ้าไม่มีเลี้ยวอ้อ ตำแหน่งนี้คง
อ้างว้างเปล่าเปลี่ยว เวลาชานอนตอนกลางคืนก็ต้องหวาดกลัว ที่สำคัญที่สุด
คือ เลี้ยวอ้อทั้งหอมทั้งนุ่ม นอนกอดแล้วสบายที่สุดเลย”

ข้าโมโหมาก เขกหัวทวงตีแรงๆ ไปหนึ่งที ตวาดเสียงเหี้ยมว่า “ฝ่าบาท
กระหม่อมมิใช่พวกตัดแขนเสื้อ⁸!”

ดวงตาคู่โตที่เห็นตาดำตาขาวตัดกันชัดเจนของเขากะพริบปริบ ๆ อย่าง
ไร้เดียงสา ถามอย่างไร้ยางอายว่า “เลี้ยวอ้อ ตัดแขนเสื้อคืออะไรหรือ”

⁷ ราชครูประจำองค์รัชทายาท

⁸ หมายถึง พวกไม่ป่าเดียวกัน ชายรักชาย

2

บุรุษผู้เป็นที่พำเพ็ญละเมอหา

ความจริงแล้ว เมื่อหลายปีก่อน ใบหน้าหล่อเหลาของเยียนผิง เคยแดงก่ำด้วยความเดือดดาล พยายามแก้ต่างให้ตัวเอง “อานอู้ ข้าไม่ใช่ พวกตัดแขนเสื้อ!”

ในเวลานั้น ข้าไม่ได้คำนึงถึงความรู้สึกใดๆ ของเขาทั้งสิ้น มือป้อมๆ คลำข้อมือเรียวดุกท่อนไม้ของเขาไว้นั่น ใช้เรียวแรงทั้งหมดที่มีดึงตัว เจ้าเด็กหนุ่มนี้มาอยู่ข้างกายข้าให้ได้ ให้ตายก็ไม่ยอมปล่อยมือ

ครั้งนั้นอดีตหวงตี้แห่งต้าเจินยังมีชีวิต ราชสำนักตกอยู่ท่ามกลาง ความวุ่นวายของสงคราม บรรดาเจ้าผู้ครองแคว้นทั้งหลายแข็งแรงแรงขึ้น จนยากจะควบคุม

หวงตี้ต้าเหลียงในราชวงศ์ก่อนลุ่มหลงอิสตรี ไร้ความเที่ยงธรรม ทำให้แผ่นดินที่บรรพชนมอบให้ต้องปราศัย ทัวทั้งแผ่นดินเกิดการต่อสู้ แย่งชิงอำนาจ ท่านปู่ของเสี่ยวหวงเองก็เดินทางบนเส้นทางนี้เช่นกัน ต้าเจิน สถาปนาขึ้นยังไม่ถึงร้อยปี ท่านปู่ของเสี่ยวหวงต่อสู้จนพิชิตแผ่นดินได้ ส่งต่อให้แก่รุ่นบิดาของเสี่ยวหวง แม้กระนั้นก็ยังไม้อาจเปลี่ยนแปลง สถานการณ์การต่อสู้แย่งชิงอำนาจการปกครองดินแดนของเจ้าผู้ครองแคว้น ต่างๆ ได้

เมื่อครั้งที่อดีตหวงตี้ยังเป็นองค์รัชทายาท เขากับท่านพ่อของข้าและ พ่อของเยียนผิงต่างเป็นพี่น้องที่ร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กันในสนามรบ

ท่านพ่อข้าเดิมเป็นคนขี่ตลาด แต่กลับมีผลกำลังมหาศาลอย่างน่าอัศจรรย์ เขาเคยให้คำมั่นว่าจะเป็นบัณฑิต อาศัยตำแหน่งขุนนางเป็นปากเสียงแทนประชาชน ใช้คุณธรรมสอดส่องดูแลช่วยเหลือผู้คนได้หลายต่อมากท่ามกลางกลียุคต้องเผชิญอุปสรรครอบด้านจนแทบสิ้นเวยชีวิต จึงเปลี่ยนอาชีพมาเป็นคนขายเนื้อชำแหละสัตว์ ฆ่าหมูมานาน สุดท้ายจึงเข้าสู่สนามรบกลายเป็นพวกฆ่าคน เข้าร่วมกองทัพของพ่อของเลี้ยวหวงพоди

ดังนั้นตอนที่ข้ายังเล็กมาก จริงๆ แล้วก็เคยมีความทรงจำแสนสุขในวัยเด็กร่วมกับเยียนผิงอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง

ตอนนั้นท่านแม่จากโลกนี้ไปแล้ว อดีตหวงตี้ก็ขึ้นครองราชย์แล้ว มีขุนนางใหญ่สองคนซึ่งเป็นลูกน้องคนสนิทคอยช่วยเหลือ คนหนึ่งคือเยียนอวี่พ่อของเยียนผิง อีกคนคือพ่อข้า

ข้าขึ้นดีอีร์หัวแข็งมาตั้งแต่เล็ก ทั้งยังถูกเลี้ยงดูอย่างผู้ชาย เรียวแรง จึงมีมากกว่าเด็กวัยเดียวกันมาก ทุกครั้งที่ไปร่วมงานเลี้ยงในวัง ท่านลุงเยียนมักพาเยียนผิงไปด้วย ข้าได้เห็นเด็กน้อยหน้าตางดงามหล่อเหลา ก็มักจะหน้าชื่นตาบาน ทุกครั้งจะต้องลากเขาไปเล่นด้วยกัน

เขาเรียวแรงน้อยมาก ถูกมืออวบอ้วนของข้าคว้าห่มบที่ข้อมือบางๆ ไว้แน่นก็หน้าแดงก่ำด้วยความดีใจจนแทบจะหลั่งน้ำตา ปฏิเสธอย่างชัดเจนว่า “...ไม่...ไม่เอา...” (ที่จริงคือตกใจจนแทบจะร้องไห้มากกว่าจะมั่ง)

พวกท่านลุงท่านอาในท้องพระโรงต่างก็เคยออกศึกกันทั้งนั้น เสียงจึงดังกังวานเป็นพิเศษ หัวเราะครื้นเครงกันสนุกสนาน “พี่เยียน บุตรชายบ้านท่านคนนี้เลี้ยงออกมาравกับบุตรสาวก็ไม่ปาน หากเป็นผู้หญิงจริงๆ ก็ให้แต่งเป็นภรรยาของอาอันอี่เสียเลย ดูท่าทางชื่นชอบของเขานั่นสิ...”

ข้าได้ยินคำพูดนี้ก็ยิ่งฮึกเหิมลำพองใจ เดินขึ้นหน้าทำปากจู้ๆ สองที ประทับตราที่แก้มเข้างละสองครั้ง แหย่เขาอย่างเต็มปากเต็มคำว่า “เมื่อยจำไปเล่นกับข้า...”

เยียนผิงร้องไห้โฮขณะถูกข้าลากตัววิ่งออกไป...

เมียของข้า ยามร้องไห้ขึ้นมา หยดน้ำตาเม็ดเบ้งราวกับเม็ดไข่มุกกลิ้งหล่นลงมา ไม่มีน้ำมูกไหลเประอะเปื้อนเลยสักนิด ดูอย่างไรก็ยังงดงาม

ไม่เหมือนข้า หากท่านพ่อไม่ยอมตามใจข้า ข้าก็จะลงไปนอนกลิ้งกับพื้น ร้องโหยกเหวกโวยวายเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ...ทำทางเช่นนี้ ดูแล้วคงไม่งามเท่าใดนักกว่าหรือไม่ว่า

ผ่านมาปีแล้วปีเล่า ทุกปีที่มีงานเลี้ยงในวัง ท่านลุงท่านอาที่ข้ารู้จักที่เคยมาร่วมงานก็ค่อยๆ หายหน้าหายตาไป ท่านพ่อบอกว่าพวกเขาถูกหนังสือฆ่าตาย¹แล้ว... “เมียจ๋า” ของข้าในวันก็ไม่ค่อยร้องให้อีกแล้ว... ทุกครั้งมักใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดขัดขึ้นข้า ตอนที่เขาอายุเก้าขวบ ในที่สุดก็มีวันที่เขาหน้าแดงก่ำด้วยความโมโห พูดอย่างจุนจัดว่า “อาณี้ ข้าไม่ใช่พวกตัดแขนเสื้อ!”

ปีนั้นเราได้รับเลือกให้เป็นสหายร่วมเรียนของรัชทายาท เริ่มเข้าวังเป็นเพื่อนเสี่ยวหวงเรียนหนังสือ ทุกเดือนจะมีครั้งเดือนที่ท่านักในวังได้

ช่วงเวลาอีกครั้งเดือนที่อยู่บ้าน การบ้านก็เยอะขึ้นทุกวันๆ ท่านพ่อก็เชิญคนมากมายมาอบรมสั่งสอนข้าตลอดเวลาชนิดไม่เว้นว่าง ไม่ว่าข้าจะทำตัวเกกมะเหรกตื้อด้านสารพัดอย่างไรก็ไร้ผล มีครั้งหนึ่งข้าอาละวาดใหญ่โต ผลคือถูกท่านพ่อตีสลงโทษอย่างแรงยกหนึ่ง แล้วจับไปขังในห้องมืด พูดข้าจากอีกด้านของประตูว่า “เจ้าเด็กน้อย หากเจ้ายังไม่ยอมตั้งใจศึกษาวิชาเรียนวรยุทธ์ ทำตัวไม่ได้เรื่อง ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันสักอย่าง รอให้ถึงพรุ่งนี้พ่อประชุมราชการ จะพูลขอราชโองการจากฝ่าบาทด้วยตนเอง ให้เจ้าเข้าวังไปเป็นโห่จ้อเพย² ใครใช้ให้เจ้าหนังสือก็ไม่เก่งวรยุทธ์ก็ไม่ได้เรื่อง ไม่อาจยืนหยัดในช่วงระส่ำระสายเช่นนี้แล้ว”

ข้าคิดถึงหน้าเสี่ยวหวงตอนอายุห้าขวบ ใบหน้าซีบือจ้องมองข้าด้วยความตือตือใจอย่างที่สุด ก็สิ้นสะท้านขึ้นมาอย่างอดไม่ได้...

ท่านพ่อ ใจคอท่านโหดเหี้ยมนัก!

ที่ยิ่งกว่านั้นคือ ข้าจะทอดทิ้งเมียที่หน้าตาสะสวยไปได้อย่างไรกันเล่า แม้ว่าเขาจะบอกว่าข้าเป็นพวกตัดแขนเสื้อ แต่ข้าไม่ขุนเคืองเลยสักนิด

¹ เป็นสำนวน มีความหมายว่า พลีชีพในสนามรบ ต่อสู้แลกชีวิตในสงคราม

² ตำแหน่งชายของรัชทายาท

เพราะในใจข้ามีความฝัน ฝันว่าสักวันหนึ่งข้าจะแต่งกายด้วยชุดสตรี ยืนอยู่ตรงหน้าเขา ไม่ใช่คนสองคนที่อาศัยอยู่ร่วมกันที่ตำหนักข้างของตำหนักบูรพา³ เขาปั้นหน้าจนแทบจะกลายเป็นน้ำแข็ง แขนแข็งรอยยิ้มเข้าอย่างในตอนนี้

แต่ท่านพ่อบอกว่า เป็นคนต้องหนักหนาใจดำ ด้านทานสิ่งที่มีมารูมร่า ทนต่อสายตาที่เฉยชาเยือกเย็น จึงจะมีวันประสบความสำเร็จสร้างชื่อเสียงได้ แม้ว่าแต่ไหนแต่ไรข้าไม่เคยมีความคิดที่จะสร้างชื่อเสียงเกียรติยศให้แก่วงศ์ตระกูล ทว่าความปรารถนาลมๆ แล้งๆ ที่จะมีสุขสมหวังกับเยียนผิงนั้น เป็นความลัทธิจริง เป็นความปรารถนารุนแรงที่ไม่มีสิ่งใดมาเทียบได้

เพียงแต่ตอนนั้นอายุน้อยๆ ไม่เข้าใจความไม่เที่ยงแท้ของโลก ภายใต้อำนาจเยียนผิงของเขา ทุกวันข้าก็ยังไม่หยุดเอาอกเอาใจเขา ฟ่ำสาangkี้ยกน้ำล้างหน้ามาให้เขา ตกคําก็ยังอยากจะทำน้ำล้างหน้ามาให้เขา...แต่ถูกนางกำนัลห้ามไว้อย่างเด็ดขาด

เรื่องของเรื่องคือ ขณะที่ยกน้ำล้างหน้ามาให้เขาตอนเช้าวันนั้น ข้าทำน้ำล้างหน้าครึ่งอ่างหกใส่ตัวเขา ประจวบกับเป็นช่วงที่หนาวที่สุดของยามเหมันต์พอดี...ด้วยเหตุนี้ยังไม่ทันพลบค่ำเขาก็เริ่มจาม นางกำนัลตำหนักบูรพาตกใจจนขวัญกระเจิง กลัวว่าอาการป่วยเล็กน้อยนี้จะติดต่อกองค์รัชทายาท จึงรีบส่งตัวเยียนผิงออกจากวังทันที...

ข้าหดหู่มาก

ที่น่าหดหู่ยิ่งกว่านั้นคือ ช่วงครึ่งปีหลังจากนั้น เยียนผิงซึ่งอยู่ภายใต้ความดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดไม่ห่างกายตลอดเวลาของข้าจะเคราะห์ซ้ำกรรมซัด ล้มป่วยกระเสาะกระแสะสารพัดโรค สุดท้ายหวงโฮ่วและท่านลุงเยียนอวี่ก็มีข้อสรุปตรงกันว่า “เยียนผิงดวงไม่สมพงศ์กับวังหลวง”

เส้นทางชีวิตการเป็นสหายร่วมเรียนของเขาในที่สุดก็ปิดฉากลงทะเลทุกข์ไร้ขอบเขต เขาได้ล่วงหน้าข้ามพ้นไปก่อนแล้ว เหลือเพียงข้าอยู่เป็นเพื่อนเสียหวง ต้องดิ้นรนเอาตัวรอด

³ “ตงกง” เรียกวังที่ประทับของรัชทายาท

ด้วยเหตุนี้เสี่ยวหวังก็หัวเราะซื่อป้อไปหลายวัน ทุกวันคว้าชายเสื้อเข้าไว้แน่น ลากเข้าไปพำนักที่ตำหนักกลางของตำหนักบูรพา ข้าดินรนอยู่ครู่ใหญ่ สุดท้ายก็ด้านรอยยิ้มโง่เงาเต็มใบหน้างดงามทว่าชั่วร้ายนี้ไม่ไหว ปลดอาวุธยอมแพ้ พักอยู่ในตำหนักกลางเป็นเพื่อนเขา...

หวนรำลึกได้ถึงเท่านี้ก็ต้องหยุดชะงัก วันเวลาในรั้วในวังของต้าเจินเหล่านั้มนักนำพากลืนอายุของความฟุ้งเพื่อที่ให้ได้กลิ่นหอม ช่างแตกต่างกับแสงตะเกียงสลัวรากับอากาศสกปรกของห้องซังโดยสิ้นเชิง ชายที่อยู่ด้านนอกแวต้ายัยยัน คิ้วตาที่เคยงดงามดูภาพวาดในวันนี้เพิ่มความทะนงองอาจขึ้นมาก ผ่านความพลิกผันมานานปี เวลานี้หนังของข้าหนาเป็นกำแพงเมืองแล้ว หัวจิตหัวใจก็ดำมืดเป็นหินหมึก คำพูดเสียดสีเล็กๆ น้อยๆ เหล่านั้นไม่ได้ทำให้สีหน้าข้าสลดลงแต่อย่างใด ตรงกันข้ามข้ากลับยิ้มหน้าระรื่น “แม่ทัพเยียนกล่าวเช่นนั้นไม่ถูก ต่อให้ข้าอันนี้อีต้องโทษเป็นนักโทษอุกฉกรรจ์ ถูกตัดสินประหาร ก็ยังต้องมีอาหารมือสุดท้ายก่อนถูกตัดหัว คงไม่ดีแน่หากก่อนถูกประหารต้องหิวตายมิใช่หรือ”

ดวงตาอ่อนโยนของเขาหม่นลง แต่ไหนแต่ไรข้าก็คุ้นเคยกับสีหน้าเย็นชาของเขา หัวเราะฮิๆ เห็นพื้นขาว “อีกอย่าง อันอ้อแม้จะไร้ศักดิ์ศรีเจ็ดส่วน แต่อีกสามส่วนก็ยังมีเหลืออยู่ หากหิวมากจนทนไม่ไหวอีก กระทั่งสามส่วนนี้ก็ไม่มีเหลือแล้ว ยังจะคาดหวังว่าจะได้รับพระเมตตาละเว้นชีวิตจากหวงตี้ตำฉีได้อีกหรือ”

เขabanดลโทะสะขึ้นมาทันที พาดฝ่ามือไปที่ผ่นังห้องซังอย่างแรง ฝุ่นคลุ้งกระจายไปทั่ว “อันอ้อ โรคเก่าเจ้ากำเริบขึ้นมาอีกแล้ว! หากเจ้าไม่ต้องการชีวิต ก็พูดจาเหลวไหลต่อไปเรื่อยๆ แต่เท่าที่ข้ารู้มา หวงตี้ตำฉีมิใช่พวกตัดแขนเสื้อ!”

ข้าส่ายหน้าติดๆ กันพลางถอนหายใจ “จู้ๆ แม่ทัพเยียนนำทหารออกศึกหลายปี กระทั่งอารมณ์ร้อนเช่นนั้นนับวันก็ยังแปรปรวน เพียงแต่มีเรื่องหนึ่ง เกรงว่าแม่ทัพเยียนคงไม่รู้...อันอ้อมิใช่พวกตัดแขนเสื้อ!”

ความเดือดดาลในแวต้ายัยไม่ได้ลดลงแม้แต่น้อย แค้นเสียงหิ

อย่างเย็นชา “ข้าไม่รู้มาก่อนเลยว่าแม่ทัพท่านจะชอบสตรี!”

คำพูดนั้นนับว่าเป็นเรื่องจริง...แต่ไหนแต่ไรเขารู้ว่าตั้งแต่เด็กนอกจากเขาแล้ว ข้าก็ไม่ถูกใจใครอีก!

น่าเสียดาย นั่นเป็นเพียงอดีต

ข้ายิ้มหน้าบาน “ท่านอดีตก็เป็นที่สตรี จะชอบสตรีได้อย่างไรเล่า”
เวลาผ่านมานานหลายปี ในที่สุดข้าก็พูดประโยคนี้กับเขาด้วยตนเอง ในใจรู้สึกราวกับได้ปลดปล่อยภาระหนักอึ้งในทันที รู้สึกสบายไปทั้งร่างอย่างที่สุด
“เจ้า...”

เขางงจนอย่างที่สุด สายตาที่จ้องมองมาที่ข้ายังดูแปลกประหลาดอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เส้นเลือดบนใบหน้าราวกับขยายได้เอง กล้ามเนื้อบนแก้มกระตุกอย่างแรงหลายครั้ง ในที่สุดก็สงบลง “เจ้า...เจ้าเป็นสตรีจริงหรือ” กระทั่งน้ำเสียงก็ยังสั่นเล็กน้อย ความเดือดดาลก่อนหน้าหายไปเป็นปลิดทิ้ง

ข้าเห็นท่าที่เช่นนั้นของเขาก็ยังรู้สึกสนุก อดไม่ได้ที่จะหัวเราะฮาๆ เสียงดังลั่น พูดอย่างไร้กังวลว่า “อยากให้ข้าเปลี่ยนผ้าให้เจ้าพิสูจน์ไหมเล่า”
ว่าพลางลุกขึ้นยืน ปลดผ้าคาดเอวออก ทั้งยังเปลื้องเสื้อตัวนอกออก ในใจรู้สึกหดหู่ เพื่อให้ได้กิน ถึงกับต้องยอมพลีกาย เป็นข้านี้ไม่ง่ายเลย

เขามองข้าอย่างนิ่งงัน ราวกับสูญเสียสติปัญญาไปแล้ว ยืนมือออกมาราวกับต้องการหยุดยั้งไม่ให้ข้าเปลื้องผ้า เนื่องจากมีเสื้อผูกกรงกันไว้ จึงทำไม่สำเร็จ “เจ้า...ไม่ต้องเปลื้องผ้าแล้ว ข้า...ข้าจะไปเอาของกินมาให้”
ท่าที่ยอมจำนนอย่างคาดไม่ถึง

น่าเสียดายที่แต่ไหนแต่ไรข้าเป็นคนลงมือรวดเร็ว เขายังพูดไม่ทันจบ ข้าก็เปลื้องเสื้อตัวในออกเกือบหมดแล้ว เผยให้เห็นแถบผ้าขาวที่พันรอบอก เมื่อได้ยินคำพูดนี้ก็รีบรวบเสื้อผ้า เอ่ยกลับหัวเราะว่า “เจ้าเชื่อก็คดีแล้ว หากปล่อยให้ข้าโหดอกุศลกรรจ์อย่างข้าหิวตาย เกรงว่าจะไม่เป็นผลดีต่อเจ้า หวังดีถ้าฉมิได้ทรงเลอะเลือนเหมือนท่านผู้นั้นของเราหรอกนะ...” ว่าพลางบ้วนปัสสาวะไปยังคนที่นอนหลับสนิทอยู่ในห้องข้างฝั่งตรงข้าม

คิดถึงสมัยที่ข้ากับเขายังเป็นขุนนางร่วมรัชสมัยเดียวกัน เลี้ยวหวง

ปฏิบัติต่อเขาด้วยความสนิทสนมยิ่งนัก แต่ไหนแต่ไรไม่เคยบังคับให้ทำตามแบบแผนธรรมเนียมระหว่างกษัตริย์และขุนนาง มักเรียกเขาด้วยความดีอกดีใจว่า “พี่เยียนผิง...” มาวันนี้หวังดีตำหนิพี่เจาเหวิน เป็นเจ้าเหนือหัวที่ชอบปั้นหน้าทะนง จิตใจเหี้ยมเกรียม ควบคุมขุนนางได้บังคับบัญชาอย่างเข้มงวด คิดว่าเขาคงไม่ได้รับเกียรติถูกหวงดีเรียกเป็นพี่ชายอีก

สีหน้าของเขาดูอึดอัดมาก รวากับถูกคนแย่งชิงของรักของหวงไปก็ไม่น่า “อานี้...เจ้าคิดจะใช้เสน่ห์มารยาวยั่ววนหวงดีตำหนิจนทรนไม่ไหวถึงเพียงนี้เชียวหรือ”

ข้าชี้หน้าเขาด้วยความแปลกใจยิ่ง “แม่ทัพเยียนกล่าวเช่นนั้นข้างประหลาดนัก วันนี้ข้าตกเป็นนักโทษ แน่แน่นอนต้องคิดหาวิธีรักษาชีวิต หรือจะให้นิ่งเฉยๆ รอความตายกันเล่า แม่ทัพเยียนทำสีหน้าไม่สู้ดีเช่นนั้น รวากับถูกใครบังคับให้เจ้าไปยั่ววนหวงดีตำหนิอย่างไรอย่างนั้น”

พอพูดออกไปแล้ว ข้าก็รู้สึกเสียใจขึ้นมาทันที ท้องยังหิวอยู่ ตามนิสัยแต่ก่อนของเขา พอได้ยินถ้อยคำเช่นนี้จะต้องโมโหโกรธาแน่ ที่ไหนจะยอมไปหาของกินมาให้ข้า ข้าลูปท้องแห้งกิวของตนเองแล้วรีบแก้ไขความผิดพลาดทันที ตบหน้าตัวเองเบาๆ สองที แล้วพูดปะเลาะว่า “ดูปากข้าสิ ชอบพูดเหลวไหลอยู่เรื่อย แม่ทัพเยียนโปรดระงับโทสะ ระงับโทสะ! ข้าน้อยเป็นเพียงชาวบ้านสามัญ พอท้องหิวก็หน้ามืด พอหน้ามืดก็พูดจาเลอะเทอะ...”

สีหน้าของเขาแม้จะไม่น่ามองกว่าเดิมเล็กน้อย แต่ไม่ได้บันดาลโทสะ กระทั่งน้ำเสียงก็นุ่มนวลอย่างหาได้ยากยิ่ง “เจ้า...เจ้าไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น ข้าจะไปหาของกินมาให้เดี๋ยวนี้”

ข้าพยักหน้าเหมือนโหลกระเทียม มองส่งเขาด้วยแวตานบนอบ ขณะที่ลุ่มตัวลงนอนบนกองหญ้าแห้งก็อดกระหยิ่มยิ้มย่องไม่ได้ “หรือว่าชีวิตที่ผ่านการเคี่ยวกรำมาสามปีจะทำให้ฝีมือตกตูดม้⁴ ของข้าพัฒนาขึ้นอีกชั้น”

ปกติไปไม่เห็นใช้ได้ผลกลับเลี้ยวหวงกันแล้ว

⁴หมายถึง ประจบประแจง

3

เหตุการณ์ดับขัน ต่างฝ่ายต่างโบยบิน

วันต่อมา ข้ากินดื่มจนอิ่มท้อง นั่งอยู่ในรถชนักโทษกับเสี่ยวหวง อย่างอึดอึดใจ มุ่งหน้าไปยังเมืองหลวง เสี่ยวหวงลูบแถบผ้าฝ้ายเนื้อละเอียดสีขาวที่พันรอบศีรษะข้า ดวงตากลมโตเป็นประกายของเขากะพริบปริบๆ เอ่ยด้วยความสงสัยว่า “เสี่ยวอี้ เมื่อวานข้ายังเห็นที่หัวเจ้าพันผ้าขาวสกปรกเก่าๆ อยู่เลย แค่นี้เดียวโยจึงกลายเป็นผ้าใหม่ไปแล้ว”

...ข้าจะบอกได้อย่างไรว่าผ้าฝ้ายขาวเนื้อละเอียดนี้ฉีกออกมาจากเสื้อตัวในของเยียนผิง

หากเสี่ยวหวงได้ยืดอกตกใจจนลูกตาถลนออกมาแน่

เมื่อก่อนเยียนผิงเกลียดข้าเข้ากระดูกดำ แต่เพียงบอกเขาว่าข้าเป็นสตรีเท่านั้น นึกไม่ถึงว่าจะตั้งจิตสำนึกรักหยกถนอมนุภาพ¹ ของเขาออกมาได้ เขาฉีกเสื้อตัวในของตัวเองออกมาพันบาดแผลให้ข้า ข้าคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจเลย

ข้าลูบใบหน้าตนเอง ผิวหน้านั้นหยาบกระด้าง แน่แน่นอนว่าไม่นับเป็นหญิงงาม สมัยก่อนตอนที่เขาใช้แผนชayangามกับข้า ข้ายังดูดีกว่านี้ หากเป็นตอนนั้น...หากเป็นตอนนั้นก็คงจะดีกว่านี้มาก

ตอนนั้นข้าแทบยอมสละชีวิตเพื่อเขาเลยทีเดียวนะ...

¹ เป็นสำนวน หมายถึง ทำที่ของบุรุษที่อ่อนโยนและทะนุถนอมสตรี

เสียชีวิตแน่

เมื่อคืนตอนที่เขากำลังพันบาดแผลบนศีรษะให้ข้า ก็พูดออกมาว่า “ฝีมือเช่นเจ้า น่าจะหลบเลี่ยงได้ โยจึงไม่หลบ”

ดวงตาอ่อนโยนเป็นประกายคู่นั้นจ้องมองมาที่ข้า ตลอดหลายปีมานี้ ข้าไม่เคยอ่านใจเขาได้เลย มาถึงวันนี้ก็ครั้นจะเปลืองเวลาครุ่นคิด จึงยิ้มพล่บบอกว่า “ความงามของบุรุษดึงดูดคนนะ!”

เขาประเคนมะเหม่งให้ข้าหนึ่งที เลือดไหลซึมออกมาทันใด แต่ข้าไม่รู้สึกละเลย ยังคงยิ้มหน้าระรื่น สีหน้าเขาเปลี่ยนไปทันที รีบล้วงยาระงับโลหิตออกมาจากอกเสื้อ โรยลงบนบาดแผลข้า ปากก็บ่นว่า “เจ้าไม่เจ็บหรือไร ไม่รู้จักหลบเสียบ้าง...”

ทุกวันนี้ข้าไร้ทรัพย์สินเงินทอง ตัวคนเดียวโดดเดี่ยว ไร้รัก ไร้แค้น กระทั่งสิ่งที่จะทำให้ล้ายอาวรณ์ก็ยังมี ยิ่งไม่กลัวที่เขาจะซ่อนแผนการอะไรไว้ ยิ้มพลางกัดปึง²ไส้เนื้อที่เขาเอามาให้คำหนึ่ง พลางเอ่ยอย่างไม่แยแส “ไม่เจ็บ ไม่รู้สึกเจ็บมาตั้งนานแล้ว”

เขาไม่โยกใหญ่ พูดเสียงดว่า “อานอี่ เลิกแสร้งทำบ้า ๆ บอ ๆ กับข้าได้แล้ว! นิสัยเจ้าเป็นเช่นไร คิดว่าข้าไม่รู้หรือ”

ข้ายังคงกัดปึงไส้เนื้อของข้าต่อไป คิดอย่างงุนงง ข้านิสัยเป็นอย่างไร อานอี่ในอดีต กับเยียนผิงแล้ว หากอยากได้อะไรก็ต้องได้...แต่นั้นก็เป็นเพียงอดีต

อดีตที่สูญสลายกลายเป็นเถ้าธุลีปลิวกระจาย

ทันใดนั้นร่างกายก็กระตุกขึ้นมาวูบหนึ่ง จริง ๆ แล้วก็ไม่ได้เจ็บ ข้ายังคงกินปึงไส้เนื้อของข้า คิดว่าต้องเติมท้องให้เต็มก่อน เขากลับแยงปึงไส้เนื้อของข้าเวี่ยงลงกับพื้น เอ่ยด้วยน้ำเสียงเดือดดาลว่า “กิน ๆ! เจ้าก็รู้จักแต่กิน! นี่คือจุดบนร่างกายที่เจ็บที่สุด นึกไม่ถึงว่าเจ้ายังทนได้อีก”

ข้าหยิบปึงไส้เนื้อที่เหลือครึ่งชิ้นนั้นขึ้นมาด้วยความเสียดาย เป่าฝุ่นที่ติดอยู่ออกแล้วยัดเข้าปากกินต่อ ไม่เข้าใจจริง ๆ ว่าคนที่เคยนุ่มนวลอ่อนโยน

² เรียกอาหารจำพวกแป้งที่นำไปอบหรือทอด

ในอดีตคนหนึ่ง มาววันนี้จึงฉุนเฉียวกริ้ววราวดได้ถึงขนาดนี้ สุดท้ายก็ทนไม่ได้ที่เห็นเขานับดาโลหะ จึงพูดความจริงออกไปอย่างช่วยไม่ได้ “ข้าไม่รู้เจ็บปวดตั้งแต่เมื่อสามปีก่อนแล้ว...ข้าเคยลองแล้ว ไม่ว่าจะใช้เข็มทิ่มหรือใช้มีดแทง ก็ไม่รู้รู้สึกเจ็บเลย”

แววตาของเขาตื่นตะลึงอย่างที่สุด คล้ายกับมีความรู้สึกเจ็บปวดทั้งคล้ายกับตนเองได้สูญเสียความรู้สึกเจ็บปวดไปเช่นกัน หากมิใช่รู้ว่าเขารังเกียจข้ามาแต่ไหนแต่ไร กับข้าแล้วไม่เคยมีความรู้สึกเช่นชายหญิงเลยสักนิด ข้าคงสำคัญว่าเขาสงสารเห็นใจข้า ข้ายื่นมือไปตบไหล่เขา ยิ้มอย่างพึงพอใจ “อันที่จริงก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร เมื่อไม่รู้รู้สึกเจ็บ ครั้งนั้นในสงครามระหว่างเงินกับฉี ข้าจึงบุกทะลวงไปอย่างไม่กลัวตายได้ ถึงอย่างไรก็ไม่เจ็บ ต่อให้ต้องตาย ก็แค่สูญเสียการรับรู้ไปเท่านั้น”

ใบหน้าเขาเผือดสีไปทันที พุดอะไรไม่ออกอยู่นาน ไม่รู้เป็นเพราะนึกถึงการสู้รบในครั้งนั้นหรือนึกถึงเรื่องที่บ้านเมืองล่มสลายถูกยึดครองกันแน่...ข้ายังคงกินบิงใส่เนื้ออย่างมีความสุขต่อไป พลังทอดถอนใจ “ถ้าพรุ่งนี้ตอนนั่งอยู่ในรถนักโทษมีบิงใส่เนื้อให้กินระหว่างทาง ไม่ต้องทิวไล่กัว วันเวลาเช่นนี้คงมีความสุขยิ่งกว่าห่วยเหวเสียอีกกระมัง”

ในดวงตาเขาพลันเอ่อท้นด้วยหยดน้ำ ดูแล้วไม่น่าเชื่อว่าเขาจะเสียน้ำตาได้

ข้าอดไม่ได้หวัหระฮาๆ อย่างขบขัน ชี้น้ำตาเขาพูดว่า “แม่ทัพเยียนเจ้าคงไม่ใช่เสียน้ำตาเพราะสงสารที่ข้าต้องถูกส่งตัวไปตัดหัวที่เมืองหลวงหรอกระ หรือว่าเพราะต้องสูญเสียคนที่ชื่นชอบเจ้าเช่นข้า จึงได้เศร้าโศกเสียใจ”

เขาเบือนหน้าหนีอย่างกระดากอาย

“นี่ๆ ข้ายอมรับว่าข้าพุดผิดไปแล้ว เจ้าพอใจหรือไม่ ไม่มีข้าสักคนก็ยังมีอีกเป็นพันเป็นหมื่น พุดตาหญิงสาวในเมืองหลวงแพรวพราวจะตาย แม่ทัพเยียนหนุ่มผู้องอาจหัวหาญ ย่อมไม่ขาดผู้ชมชอบแน่ เจ้าไม่ต้องคิดมาก ไม่จำเป็นเลย”

ท่ามกลางเสียงหัวเราะลั่นของข้า เขาเดินหนีไป

ดังนั้นตลอดทางมานี้ นอกจากทหารที่เอาบิงใส่เนื้อมาให้ตามเวลาแล้ว

ก็ไม่เห็นเยียนผิงเข้าใกล้รถนักโทษเลย

เสี่ยวหวงนั่งอยู่ตรงข้ามข้า จ้องข้าตาปริบๆ “เสี่ยวอี้ เหตุใดพี่เยียนผิงจึงไม่มาดูพวกเราล่ะ”

ข้าจะไปรู้ความคิดเขาได้อย่างไร

แต่เรื่องเบี่ยงเบนความสนใจของเสี่ยวหวงนั้นข้าถนัดนักละ ข้าแก้มองตี่หน้าเศร้า “เจ้าก็รู้ แต่ไหนแต่ไรเขาก็รังเกียจข้า...”

เรื่องนี้เมื่อก่อนคนในวังดำเนินไม่มีใครไม่รู้

เสี่ยวหวงเอาโชตรวนบนกายเคาะรถนักโทษเสียงดังก๊งๆ กังๆ หลายที เห็นทหารคุมนักโทษที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ก้าวไม่ได้ใส่ใจ จึงขยับเข้ามาใกล้อย่างระมัดระวัง “เสี่ยวอี้ เจ้าเป็นจอมแผนการมิใช่หรือ อย่างไรก็คิดหาวิธีให้เราหนีออกไปให้ได้เถอะ ได้ยินว่าหวงตั้งตำหนิเพิงเฉาเหวินสั่งตัดหัวคนตาไม่กะพริบ...”

ข้าเอนพิงด้านหลัง เสียหายที่บนคอใส่ชื่อค่าไว้ ไม่สบายตัวอย่างยิ่งได้แต่ถอนหายใจยาวๆ เชือกหนึ่ง มองเขาอย่างเดียวดันท์ “พาเจ้าไปด้วยข้าจะหนีออกไปได้รี”

ทันใดนั้นใบหน้าของเสี่ยวหวงก็เยิ้มเป็นก้อนซาลาเปา ไม่พูดอะไรไปครู่ใหญ่ ก็ม้วนงอคุ่นคิด ในที่สุดก็ขยับเข้ามาใกล้อีกครั้ง กระซิบเบาๆ ข้างหู “เซ่อเจิ้งหวัง³ มิใช่มอบตราบัญชาทัพไว้ให้เจ้าหรือ รักษาชีวิตเป็นเรื่องสำคัญ หรือจะปล่อยให้ตกอยู่ในมือเพิงเฉาเหวินอย่างนั้นหรือ”

ข้ามองเขาด้วยความประหลาดใจ นี่เจ้ายังใช้เจ้าที่มเสี่ยวหวงคนนั้นหรือไม่

แวตตาเขาลุกโชนเล็กน้อย ทั้งยังมองข้าอย่างกล้าหาญ “เสี่ยวอี้ ข้าอยู่กับเจ้ามาสามปี ยังไม่เคยเห็นตราบัญชาทัพนั้นเลย ไม่ว่าอย่างไรเจ้ากับข้าก็ถูกผูกติดอยู่ด้วยกันแล้ว นำตราบัญชาทัพนั้นออกมาเถอะ ช่วยเหลือข้าให้สำเร็จงานใหญ่ ภายหน้าเจ้าก็คือขุนนางผู้บุกเบิกแผ่นดิน”

ความจริงแล้วขุนนางบุกเบิกแผ่นดินอะไรพวกนี้เกี่ยวข้องกับข้า

³ ตำแหน่งองค์ชายหรือองค์ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ด้วยเล่า

ท่านพ่อเคยพูดด้วยความขมขื่น เขาเห็นข้าเรียนหนังสือก็ไม่เก่ง วรยุทธ์ก็ไม่เอาไหน เป็นพวกโคลนเลนที่ค้าค่าแพงไม่ได้ จึงได้แต่หวังว่า ข้าจะมีชีวิตอย่างเป็นสุขปลอดภัยท่ามกลางความรุ่มรวย ส่วนเรื่องสร้างผลงานความดีความชอบ เชิดชูวงศ์ตระกูลอะไรนั้น...แม้แต่เขาในตอนนั้นก็ยังไม่รู้เลยว่าศพของปู่ข้าฝังอยู่ที่ไหน แล้วข้าก็โตมาเป็นคนที่ไร้ความทะเยอทะยาน ไม่มีเป้าหมาย ชีวิตนี้ข้าไม่จำเป็นต้องสนใจอะไรทั้งสิ้น

นอกจากกังวลเรื่องกินอิ่มห่มอุ่นแล้ว ข้าก็กังวลแค่เจ้าเด็กที่อยู่ตรงหน้านี่ จึงใช้สายตาบอกให้เขาเข้ามาใกล้ๆ เอาหน้าผากแนบกับหน้าผากเขา “ที่แท้อยู่ในห้องขังนานข้าก็ทำให้คนละอะเลี้งง่ายจริงๆ เสี่ยวหวงเอ๊ย ใครสอนให้เจ้าพูดคำพูดเหล่านี้”

หน้าผากของเขาเย็นเล็กน้อย พ่อข้าเอาหน้าผากแนบ หัวใจก็เย็นวูบ... หากรู้แต่แรกว่าเขาติดตามข้า ยอมอยู่กันอย่างลำบากยากแค้นเพื่อตรวจบำเหน็จพันหนึ่งที่ข้าไม่เคยได้นิยามมาก่อน ข้าก็ไม่น่าห่มเทาไร่ทำนาหาเลี้ยงเขาเลย น่าจะปล่อยให้เขาหิวเจียนตาย จะได้ไม่ต้องคิดโน่นคิดนี่ โหยหาสิ่งที่ไม่ได้อยู่จริง

ในดวงตาใสกระจ่างชัดตรงอย่างไม่เคยมีมาก่อนของเขาสะท้อนให้เห็นตัวข้าที่มีสีหน้าห่อเหี่ยว ผมเผ้ายุ่งเหยิงเหมือนหม้ามุงหลังคา ข้าส่ายยืมภาพสะท้อนของคนตัวเล็ก ๆ ในดวงตาเขาพลันเปลี่ยนเป็นอับลัษณ์จนทำให้เด็กเล็กๆ ตกใจร้องไห้ได้เลย

“เสี่ยวอ๊ เจ้าอย่าถือถือสิอีกเลย การไปครั้งนี้เจ้ากับข้าไม่มีโอกาสรอดแน่ หากเวลานี้ยังไม่เอาออกมา หรือจะรอให้อนาคตตอนถูกตัดหัวค่อยเอาออกมากันเล่า”

“หึๆๆ...” ไม่รู้เพราะเหตุใด ข้ารู้สึกว่ายากจะกลืนหัวเราะได้ “เจ้าเด็กโง่เงา ตอนนั้นหลังจากพ่อข้าตาย เจ้าควรมาถามหาที่ข้า หากอยู่ที่ตัวข้า ข้าต้องส่งมอบให้เจ้าแน่นอน ไม่ใช่ของวิเศษวิโสอะไร ลำบากเจ้าจริงๆ ที่สามปีมานี้ต้องคอยกินเกลบกินผักอยู่กับข้า ต้องขอร้องภัยจริงๆ! เสียชีวิตที่ของสิ่งนั้นไม่ได้อยู่ในมือข้า”

เขามองข้าอย่างอึ้งงัน สีหน้าฉายแววลังเลเล็กน้อย สุดท้ายน้ำเสียงก็เปลี่ยนเป็นเย็นชา “ต่อให้เจ้าต้องตายจริงๆ ก็ไม่ยอมเอาตราบัญชาทัพนี้ออกมาใช้หรือไม่”

ข้ามองเขาด้วยความกลัดกลุ้มรำคาญ *ต้องทำเยี่ยงไรเจ้าถึงจะยอมเชื่อข้า*

ข้ายังไม่ทันตอบออกไป ช่างหู้ก็ได้ยินเสียงฝีเท้ามา ชั่วพริบตาก็เห็นคนชุดดำกว่าสิบคนขี่ม้าเงี้ยวดาบพุ่งเข้ามา สีหน้าของเสี่ยวหวงดูผ่อนคลายลง ข้าคิดว่าคนกลุ่มนี้น่าจะเป็นองครักษ์ข้างกายหวงตี้ต้าเจิน เดิมคิดว่าถูกเฟิ่งเฉาเหวินก่าจัดลั่นชากไปนานแล้ว ที่แท้ก็แอบคุ้มกันเสี่ยวหวงอย่างลับๆ

คนชุดดำพวกนี้ฝีมือไม่เลว ไม่นานก็ต่อสู้ตะลุมบอนกับพวกทหารคุมนักโทษ คนชุดดำร่างสูงใหญ่กำยาในกลุ่มนั้นร้องตะโกนขึ้น “อารักขาฝ่าบาท! รีบช่วยฝ่าบาท!”

ข้าหัวเราะหะๆ กุมมือคารวะ “ฝ่าบาท จากกันวันนี้ นับแต่นี้ไปกระหม่อมไม่ต้องเป็นท่งฝ่าบาทเรื่องเสื้อผ้าอาหารอีกแล้ว ในที่สุดก็ได้ปลดเปลื้องภาระหนักอึ้งเสียที ขอฝ่าบาททรงถนอมพระวรกายด้วย!”

เดิมเขากำลังดูการต่อสู้ สีหน้าลนลานไม่น้อย ครั้นได้ยินคำพูดข้าก็หันหน้ามาด้วยความงงงวย “เสี่ยวอู้ เจ้าไม่ไปกับข้าหรือ”

ข้ายิ้มพลางส่ายศีรษะ แหงนหน้ามองท้องฟ้ากว้างใหญ่ไพศาลเบื้องบน สีหน้าสลดลงอย่างอดไม่ได้ “เส้นทางที่ทรงเลือกช่างลำบากนัก กระหม่อมปรารถนาเพียงให้มีเสื้อผ้าอาหารบริบูรณ์ ไม่ต้องอดอยาก ชีวิตเป็นสุขปลอดภัย บั้นปลายอยู่อย่างสงบเงียบ เสียหายที่สุดท้ายเป็นเพียงความฝันก็ดี ในเมื่อไม่ได้ดื่มพุน้ำในป่ากึ่งแดนน้ำพุเหลือง⁴ อย่างไรก็เป็นทีที่สีกเร้นเช่นกัน”

ทหารทั้งสองฝ่ายสู้รบกันอย่างดุเดือดรอบรณนักโทษ เขามองข้าเงิบๆ คล้ายผิดหวังในตัวข้า ขณะที่กำลังจะพูดอะไรบางอย่าง ดาบเงาวัคมกริบก็ฟาดลงมาฟันโซ่เหล็กบนรณนักโทษขาดสะบั้น และฟันอีกหลายครั้ง

⁴ หมายถึง ยมโลก

จนเศษไม้ปลิวกระเด็น ซึ่ลูกกรงไม้ของรถนักโทษพังไปครึ่งแถบ พันฉับๆ อีกไม่กี่ครั้งก็ตัดชื้อคากับโซ่ตรวนบนร่างข้ากับเสื้อหวงขาด ช่างเป็นดาบคม ชั้นดีที่ตัดผ่าเส้นผมเพียงแค่เป่าลมผ่านจริง ๆ!

เสื้อหวงขยับแขนขา กระโดดลงจากรถ แล้วยื่นมือมาที่ข้า สหายชุดดำคนนั้นเอ่ยอย่างเป็นกันเองว่า “ให้ท่านแม่ทัพน้อยอานหรือไม่”

ข้าส่ายหน้าและพยักหน้า คำเรียกขานนี้ไม่ได้ยินมานานแล้ว

ทั้งสองคนสับสน ข้าคลี่ยิ้ม เอ่ยโน้มน้าวเติมที่ “ข้าคืออานอ้อไม่ผิด แต่ข้าจะไม่ไปกับพวกท่านแน่นอน พวกท่านรีบไปเถอะ จากนั้นไปถนอมตัวด้วย”

ชายชุดดำผู้นั้นชะงัก “มิใช่ว่าท่านแม่ทัพน้อยอานกุมตราบัญชาทัพไว้ในมือ...” แต่แล้วกลับถูกเสื้อหวงลากออกไป ทหารที่คุมรถนักโทษจู่โจมเข้ามา ข้ากับเสื้อหวงถูกทหารของสองฝ่ายแยกออกจากกัน

ข้ามองเด็กโง่ที่ตัวเองดูแลมาตลอดสามปีจากไปอย่างรวดเร็วพร้อมกับชายชุดดำคนนั้น ไม่มีแม่แต่จะหันกลับมามอง ความรู้สึกในใจอาจจะบรรยายคล้ายคลึงจะเข้าใจห้วงอวกาศของบิดามารดาที่แต่งบุตรสาวออกไปอยู่หลายส่วน ยามที่บุตรสาวออกเรือนไปก็คงจะรู้สึกเหมือนถูกควั่นเนื้อเนียนกระดูก ข้าเองก็คงจะแค้ใจคอห่อเหี่ยวไปสักระยะ

เมื่อไม่มีพันธนาการแล้ว ข้าจึงล้มตัวลงนอนบนรถนักโทษ หลับอย่างสงบเงียบเรียบร้อย ท่ามกลางสติพร่าเลือน ฟังเสียงเยียนผิงสั่งการทหาร เสียงเข้มให้กวาดล้างพื้นที่ พันคนชุดดำที่ยังไม่หมดลมหายใจอีกหนึ่งดาบ ฟังจนเป็นเพลงเห่กล่อมแล้วหลับสนิทไป

ขณะที่กำลังหลับสนิทกลับถูกคนเขย่าไปมา อาจเพราะความเคยชิน ข้าจึงพูดออกไปว่า “เสื้อหวง หิวแล้วก็ไปหยิบปิ้งในหม้อมากิน ขอข้านอนอีกหน่อย ่วงมาก...”

“เด็กโง่นั้นไปแล้ว”

ข้าลืมตาพริบ เบื้องหน้าคือดวงตาอบอุ่นเป็นประกายอย่างไม่น่าเชื่อของเยียนผิง แต่ข้าไม่ใช่หญิงโง่เขลา รู้ว่าคนผู้นี้ไม่ว่าจะกับศัตรูหรือผู้มีคุณ

ก็ล้วนมีสีหน้าท่าที่เช่นนี้ ข้าเลิกหลงละเมอไปเองมานานแล้ว หัวใจดวงหนึ่งในทรวงอกสงบนิ่ง ข้ายกมือขึ้นคลึงศีรษะที่หนักอึ้ง ได้สหายชุดดำผู้นั้นช่วยไปมีชื่อคาบกับโชตรวนแล้ว ช่างสบายตัวจริง ๆ

“นี่มิใช่ว่าเคยชินแล้วหรือ”

เขามองข้านิ่ง ๆ ผ่านไปครู่ใหญ่จึงเอ่ย “อานอ๋ เจ้าไม่โกรธเลยหรือ”
“โกรธอะไรหรือ”

เขาทำหน้าแค้นเหล็กที่ไม่เป็นเหล็กกล้า⁵ “เจ้าฉินสูยนั้นกบดานอยู่ข้างกายเจ้ามาตั้งสามปีเพียงเพื่อตราบัญชีชีพ เจ้ากลับเป็นวัวเป็นม้าเลี้ยงดูเขา ไม่รู้สึกขาดทุนบ้างหรือ”

หากเขาไม่เตือน ข้าก็เกือบลืมไปแล้ว หวงตั้นน้อยต่ำเงินซื้อฉินสูย

“หึ” ข้าแค้นหัวเราะไปที่หนึ่ง แล้วหันกลับมาอย่างเกียจคร้าน “หวงตั้นน้อยที่มีชีวิตทรูหฺร่าอย่างเขาต้องลำบากอยู่ข้างกายข้า อดอยากปากแห้งมาสามปี สุดท้ายก็ยังหาตราบัญชีชีพไม่เจอ ข้าว่าคนที่ขาดทุนควรเป็นเขาเสียมากกว่า”

คิดดูแล้วก็เอ่ยต่อ “ครั้งนั้นตอนที่ข้าช่วยชีวิตเจ้าเด็กโง่ นี่ ก็ไม่เคยคิดจะให้เขาตอบแทน วันนั้นก็แค่รู้ว่าเจ้าเด็กโง่นี้แท้จริงแล้วไม่ได้โง่ แต่เพราะมีความลำบากที่บอกไม่ได้เท่านั้น แล้วโยต้องโกรธด้วยเล่า เขามีที่ที่จะไปของเขา ข้าเองก็มีที่ที่จะไปของข้า ถึงเวลาที่ต้องแยกจากกันไปตามเส้นทางของตนเองแล้ว”

สีหน้าของเขาพลันเปลี่ยนเป็นไม่น่ามองขึ้นมาทันที แค้นเสียงเย็นแล้วพละจากไป

เมื่อก่อนเขาไม่ใช่คนเช่นนี้

⁵ เป็นสำนวน หมายถึง ไม่สabarมณที่คนที่ตั้งความหวังไว้ไม่ได้ตั้งใจ